

Arrest

nr. 205 929 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en X en X handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2014 dienen de verzoekende partijen, samen met hun gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart deze aanvraag op 16 december 2014 zonder voorwerp. Er wordt eveneens beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.2. De verzoekende partijen en hun gezinsleden dienen op 25 februari 2015 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris gaat op 2 maart 2015 over tot de intrekking van de beslissingen van 16 december 2014.

1.4. Op 4 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 10 november 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag beslist hij ook opnieuw tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het aan de verzoekende partijen gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 20 maart 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: [O.,E..]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

+ minderjarig kind:

- [O.,M.], geboren op [...], nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.10.2014, hem betekend op 23.10.2014.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 25 februari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag beslist hij tot de afgifte van nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“In casu werd aan de heer [O.E.] en de minderjarige [M.O.] een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat i.f.v. [O.M.] momenteel nog een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet hangende is. Hiermee wordt geen rekening gehouden door de verwerende partij.

Dat een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend, had de verwerende partij nochtans eenvoudig kunnen nagaan in het administratief dossier. De verwerende partij is hierom gehouden deze aanvraag te onderzoeken alvorens over te gaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, op straffe van schending van artikel 3 EVRM (zie ook artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Minstens had de verwerende partij dit moeten nagaan gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat vooreerst gelden dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat op heden nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is. De verzoekende partij brengt ook geen stukken bij waaruit de hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging kan blijken.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het louter indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van generlei invloed is op de verblijfsstatus van een vreemdeling en bijgevolg geenszins verhindert dat ten aanzien van een vreemdeling een verwijderingsmaatregel genomen wordt.

Zie ook:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036)." (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr.25.910 dd. 10.04.2009)

En ook:

"de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen." (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013) 21/25

Verweerder laat nog gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de synthesenota dd. 02.03.2015, voorts uitdrukkelijk blijkt dat met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wel degelijk rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat door de verzoekende partij inderdaad reeds verscheidene aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend, naar aanleiding waarvan de medische situatie van de minderjarige [M.O.] reeds terdege werd onderzocht.

Dienaangaande kan gewezen op het feit dat op 23.08.2012 reeds werd besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op het feit dat de noodzakelijke behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is. Terwijl door de arts-adviseur in diens advies dd. 29.09.2014 werd vastgesteld dat er inmiddels geen enkele nieuwe diagnose is gesteld voor [M.O.].

De verzoekende partij maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het voor [M.O.] omwille van diens medische aandoening onmogelijk zou zijn om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat door de

verzoekende partij inmiddels een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou zijn ingediend, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.”

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. De verzoekende partijen voeren aan dat er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is bij het bestuur. Deze aanvraag is gesteund op de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij, de minderjarige zoon van de eerste verzoekende partij en mevrouw J.E.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 2 oktober 2014 bij afzonderlijke aangetekende brieven enerzijds een actualisatie werd gedaan van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 augustus 2014 die was gesteund op de gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij en anderzijds een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend die is gesteund op de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij. Deze stukken werden op 3 oktober 2014 door de verwerende partij ontvangen.

Er dient dus te worden aangenomen dat op 2 oktober 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend gelet op de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat inzake deze aanvraag reeds een beslissing is genomen. Integendeel komt het voor dat deze nieuwe verblijfsaanvraag ten onrechte is beschouwd als zijnde een actualisatie van de aanvraag van 1 augustus 2014, die op 2 oktober 2014 met een negatieve beslissing werd afgesloten.

De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat niet blijkt dat thans nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat in het onderdeel “1. DE FEITEN” van de nota met opmerkingen het volgende staat: “*Verzoekers dienden op 02.10.2014 meteen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is nog hangende.*” (eigen onderlijning). Het is alleszins tegenstrijdig dat in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat er op 2 oktober 2014 een nieuwe aanvraag werd ingediend en deze aanvraag nog hangende is, maar er tegelijkertijd ook wordt beweerd dat er niet blijkt dat er nog een hangende aanvraag is.

2.3.3. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening is gehouden met de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij zoals ingeroepen in de aanvraag van 2 oktober 2014. Van een zorgvuldig handelend bestuur kan nochtans worden verwacht dat het eerst nagaat of en in welke mate de ingeroepen gezondheidsproblemen het kind verhinderen om te reizen en/of terug te keren naar het herkomstland of een ander derde land waar het gezin kan verblijven, voorafgaand aan het nemen van verwijderingsbeslissingen die een terugkeerverplichting opleggen.

Zo heeft de wetgever zelf ook reeds voorzien dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG

van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

2.3.4. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen nog dat het loutere indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad, die op zijn beurt ook verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Dit betoog, en het gegeven dat het loutere indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling, doet evenwel geen afbreuk aan de eerder gedane vaststelling dat indien hangende deze aanvraag een verwijderingsbeslissing wordt genomen dan minstens bij het nemen van deze laatste beslissing rekening moet worden gehouden met de ingeroepen gezondheidstoestand. In casu blijkt niet dat dit is gebeurd.

De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentswaarde. De aangehaalde rechtspraak dateert ook hoofdzakelijk van voor de inwerkingtreding van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de in deze rechtspraak aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. In een recent arrest heeft de Raad van State op duidelijke wijze geoordeeld dat het bestuur reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet onderzoeken of deze maatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, waaronder artikel 3 van het EVRM (RvS 29 mei 2018, nr. 241.625).

De verwerende partij stelt nog dat de gezondheidssituatie van “*de verzoekende partij*” wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij verwijst hiervoor naar een synthesesnota van 2 maart 2015, die is opgenomen in het administratief dossier. Zij betoogt dat er reeds verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn ingediend voor de gezondheidstoestand van het kind M. en deze alle zijn onderzocht. Zij stelt dat op 23 augustus 2012 werd besloten dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland omdat de noodzakelijke behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is en op 29 september 2014 door een arts-adviseur werd vastgesteld dat er op dat ogenblik geen sprake was van een nieuwe diagnose.

De synthesesnota waarnaar de verwerende partij verwijst, is terug te vinden in het administratief dossier. Hierin wordt, wat betreft de gezondheidstoestand, het volgende gesteld: “*betrokkenen hebben reeds diverse malen een aanvraag art 9ter ingediend dewelke steeds negatief werden afgesloten. Ook de beroepen ingediend bij de RvV werden allemaal verworpen. Betrokkenen halen geen nieuwe medische elementen aan*”. Er blijkt echter geenszins dat hierbij rekening is gehouden met de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op 2 oktober 2014 werd ingediend, gesteund op de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij. Dit wordt bevestigd in de weergave in de synthesesnota van de verblijfsituatie van de betrokkenen. Vanaf 2014 staat er het volgende:

“05.02.2014: onontvankelijk 9bis, betekend op 07.03.2014

08.07.2014 aanvraag 9ter

02.10.2014: onontvankelijk 9ter, betekend op 23.10.2014”.

Er is geen enkele verwijzing naar de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2014.

Het gegeven dat de gezondheidstoestand van het minderjarige kind M. mogelijk reeds voorlag bij het bestuur in eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en deze aanvragen werden afgewezen, staat er niet aan in de weg dat indien een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op deze grond en omwille van de gezondheidsredenen van het kind wordt ingediend, dan minstens diende te worden onderzocht of er dan sprake is van nieuwe elementen inzake deze gezondheidstoestand, voorafgaand aan het nemen van een verwijderingsbeslissing. Er blijkt niet dat dit onderzoek heeft plaatsgevonden.

In zoverre de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het voor het kind M. omwille van zijn gezondheidstoestand niet mogelijk is om het grondgebied te verlaten, gaat zij eraan voorbij dat de verzoekende partijen de gezondheidstoestand van dit kind haar uitdrukkelijk opnieuw hebben voorgelegd en het haar dan toekwam minstens te onderzoeken of er sprake is van nieuwe elementen. Zij liet dit na. Zij legt een verplichting bij de vreemdeling die op haarzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

De Raad stelt ook nog vast dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing tevens een beslissing werd genomen waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing wordt ingegaan op de gezondheidssituatie van de eerste verzoekende partij, maar er wordt geen melding gemaakt van de hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2014, noch van de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij.

2.2.5. Gelet op het voorgaande, kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd in hun standpunt dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij onvoldoende in rekening heeft gebracht en onvoldoende heeft onderzocht. De opmerkingen in de nota doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.

2.2.6. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het onderzochte middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS